

Det er blevet gjort gældende, at der ved udtrykket værdien i handel ogandel skal forstås noget andet end salgsværdien, og at der altså — uanset formuleringen af bestemmelserne i lovens § 2 — skal gælde forskellige vurderingsnormer for ansættelsen af ejendommen i dens helhed og for ansættelsen af grundværdien. Ligesom loven imidlertid ingen anvisning giver på, hvorledes en fra salgsværdien forskellig værdi i handel ogandel skulle udfindes, således har man altid i praksis ved ansættelsen af ejendommene i deres helhed hentet vejledning fra stedfundne salg.

På et så betydningsfuldt punkt som dette bør lovreglen formentlig være aldeles utvetydig, og man har derfor foreslået indsat en almindelig regel om, at vurderingen skal foretages på grundlag af salgsværdien.

Til § 7.

Ved spørgsmålet om, hvilke ejendomme der bør holdes udenfor vurderingen, må afgørelsen formentlig bero på, om ejendommene efter deres art ikke kan være genstand for almindelig omsætning, fordi de ikke har selvstændig økonomisk værdi, således at der ikke er holdepunkter for en værdiansættelse på grundlag af salgsværdien. Det er formentlig også dette synspunkt, der i alt fald i hovedsagen er lagt til grund for reglerne for undtagelse fra vurdering i loven af 7. august 1922 § 7. Den omstændighed alene, at man ikke vil opkræve ejendomsskatter af en ejendom, kan ikke tilstrækkeligt begrunde, at ejendommen undtages fra vurderingen, idet en vurdering af ejendommene vil kunne være af interesse af anden grund, i hvilken henseende bl. a. skal henvises til den dækningsafgift, som kommunerne i henhold til lovgivningen om kommunal ejendomsbeskatning opkræver af visse ejendomme, der er fritaget for ejendomsskat til kommunen.

De foreslåede regler for undtagelse fra vurdering følger i det væsentlige de nugældende regler, således som disse praktiseres. Man har ladet bestemmelsen om, at gesandtskabsejendomme skal undtages fra vurdering, udgå, idet disse ejendomme ikke sjældent er genstand for salg. Til gengæld har man foreslået, at disse ejendomme under forudsætning af gensidighed skal være skattefri, jfr. forslaget § 49. På den anden side har man medtaget fyranlæg og befæstningsanlæg blandt de fra vurdering undtagne ejendomme.

Til § 8.

Til stk. 1—4. I loven af 7. august 1922 findes der ingen regel om, hvad der ved vurderingen skal

anses som hørende til samme ejendom. De regler, der i så henseende følges, er udformet gennem praksis bortset fra, at det i lovgivningen om landbrugsejendomme er fastsat, at landbrugsejendomme eller dele deraf ikke må vurderes sammen med andre landbrugsejendomme, samt at der i § 13, stk. 4, i den nugældende grundstigningsskyldslov er givet den særlige regel om jordlovsudvalgets samtykke til særskilt vurdering af areal fra en landejendom. Forslagets regler tilsigter ingen realitetsændring i de hidtil fulgte regler. Reglerne i stk. 2 i forbindelse med reglerne i § 2, stk. 2, nr. 4, og § 4 afløser bestemmelserne i den nugældende grundstigningsskyldslovs § 13, stk. 2—4.

Til stk. 5. Det foreslås her, at tvivlsspørgsmål, der opstår med hensyn til, om et areal skal vurderes som selvstændig ejendom eller under anden ejendom, afgøres endeligt af finansministeren. Sådanne spørgsmål er efter deres karakter formentlig ikke egnede til afgørelse ved retten. Det forudsættes som en selvfølge, at der, forinden endelig afgørelse træffes, vil blive forhandlet med landbrugsministeriet i alle tilfælde, hvor dette ministerium er interesseret i sagen.

Da det forekommer, at et matrikelnummer ved vurderingen må deles mellem flere ejendomme, fordi forskellige dele af arealet drives under forskellige ejendomme, har man overvejet, om der burde skabes hjemmel for finansministeren til i sådanne tilfælde at pålægge ejerne at bringe forholdet matrikulært i orden. Under hensyn til bestemmelsen i § 6 i lovbekendtgørelse nr. 388 af 25. september 1951 om landbrugsejendomme, hvorefter landbrugsministeriet har hjemmel til at give et sådant pålæg i de tilfælde, hvor forholdet er mest praktisk, har man dog ment, at en tilsvarende og mere almindelig bemyndigelse for finansministeren kan undværes.

Til §§ 9—12.

De her foreslåede regler om ejendomsværdien svarer til reglerne om vurderingssummen til ejendomsskyld i § 1, stk. 2, i loven af 7. august 1922, således som disse regler nærmere er udformet gennem praksis.

Særlig bemærkes med hensyn til § 9, stk. 2, at man har ændret det i loven af 7. august 1922 anvendte udtryk „mur- og nagelfast tilbehør“ til „sædvanligt tilbehør“. På den ene side skal f. eks. naturligvis vinduer og døre, der ikke er mur- eller nagelfaste, regnes med til bygningen, og på den anden side skal f. eks. maskiner ikke medregnes til bygningen, selv om de er mur- eller nagelfaste.